



Він у дорозі день і ніч

Може, хтось пам'ятає, що передавали по радіо торік п'ятнадцятого жовтня? Може, хтось пам'ятає, що йшлося про зниклого хлопчика? Ось, що тоді передавали: «Стокгольмська поліція розшукує дев'ятирічного Бу Вільгельма Ульсона, що вчора о шостій годині вечора зник зі свого дому на Упландській вулиці, тринадцять.

У Бу Вільгельма Ульсона білявий чуб, блакитні очі, а того вечора на ньому були короткі брунатні штани, сіра вовняна сорочка і червона шапочка. Звістки про зниклого просимо надсилати черговим поліційних дільниць».

Отак передавали по радіо. Але про Бу Вільгельма Ульсона не надійшло жодної звістки. Хлопчик зник, і ніхто не знав, куди він дівся. Ніхто не знав про нього більше за мене. Бо це я — Бу Вільгельм Ульсон.

Мені дуже кортіло б прийти й розповісти про все, принаймні Бенкові. Я любив гратися з Бенком. Він теж мешкає на Упландській вулиці. Власне, його звать Бенгт, але кажуть на нього Бенко. І мене ніхто не зве Бу Вільгельм Ульсон, а просто Буссе.

Звали просто Буссе, та й годі. А тепер, коли я зник, уже ніяк не звать.

Лише тітка Едля й дядько Сікстен казали на мене Бу Вільгельм. Хоча ні, дядько Сікстен не казав: він ніколи не розмовляв зі мною.

Я був годованцем у тітки Едлі й дядька Сікстена. Опинився в них, ще коли мені було лише рік. А до того жив у сирітському притулку. Мене взяла звідти тітка Едля. Власне, вона вибирала дівчинку, але не було такої, як їй хотілося, тому взяла мене.

Хоча ні тітка Едля, ні дядько Сікстен не любили хлопчиків, принаймні восьмирічних і дев'ятирічних. Їм здавалося, що через мене в їхньому помешканні стало надто гамірно: я, мовляв, приношу надто багато бруду з парку Тегнера, коли граюся там, розкидаю скрізь по кімнаті свій одяг, надто голосно розмовляю і надто голосно сміюся. Тітка Едля раз по раз казала:

— Проклятий той день, коли ти з'явився в нашому домі!

А дядько Сікстен мовчав. Хоч ні. Інколи він казав:

— Ану, гайда з-перед моїх очей, щоб я тебе не бачив!

Я здебільшого сидів у Бенка. Його тато завжди розмовляв із ним, допомагав йому будувати моделі літаків, позначав карбами на одвірку в кухні, скільки він виріс, тощо.

Бенкові не забороняли сміятися, розмовляти й розкидати одяг, скільки він хотів. І однаково тато його любив. І всім хлопцям можна було приходити гратися до Бенка.

А до мене не дозволяли нікому приходити, бо тітка Едля казала, що в них не дитячий майданчик. А дядько Сікстен додавав:

— Досить з нас і одного шибеника.

Вечорами, коли я вже лежав у ліжку, мені часто хотілося, щоб Бенків тато був і моїм татом. І тоді я розмірковував, хто мій справжній тато і чому я не мешкав у нього і у своєї матері, а в притулку і в тітки Едлі та дядька Сікстена.

Тітка Едля якось була сказала мені, що моя мати померла, коли я народився. А хто мій батько, нікому не відомо.

— Та можна собі уявити, який то поганець, — дала вона.

За ці слова про мого тата я її зненавидів. Може, то й правда, що моя мама померла, коли я народився. Але я твердо знав, що мій тато не поганець.

Хто був ласкавий до мене, то це тітка Лундін, що продавала садовину в ятці. Вона деколи пригощала мене цукерками і яблуками.

Тепер, після всього, я часто розмірковую, хто ж була та тітка Лундін. Адже того жовтневого дня то-рік усе почалося з неї.

Того дня тітка Едля кілька разів сказала мені, яке це лихо, що я опинився в її домі. Надвечір, перед шостою годиною, вона послала мене до пекаря на Дротнінгтан купити її улюблених сухариків. Я надяг червону шапочку і вийшов надвір.

Коли я поминав ятку із садовою, тітка Лундін стояла на порозі. Вона взяла мене за підборіддя і почала якось дивно й пильно приглядатися до мене. Тоді мовила:

— Хочеш яблука?

— Дякую, хочу, — відповів я.

Вона дала мені гарне червоне яблуко, на око дуже смачне. А тоді попросила:

— Може, ти вкинеш мені в скриньку поштову картку?

— Аякже, укину, — відповів я.

Тітка Лундін написала на картці кілька рядків і дала її мені.

— Прощавай, Бу Вільгельме Ульсоне, — мовила вона. — Прощавай, Бу Вільгельме Ульсоне.

Я трохи розгубився. Бо вона ніколи не називала мене інакше як Буссе. Я пішов до поштової скриньки за квартал від ятки. І коли вже мав опустити